Napsal uživatel Miloš Keller
Úterý, 14 Prosinec 2010 19:19

Mám několik indikátorů kvality/nekvality desky. Někdy mě už při poslechu napadají formulace a slovní spojení, jindy jsem deskou beze slov nadšen/pohoršen, jindy poslouchám mnohokrát dokola za sebou i ve větších časových odstupech a stále nevím nejen co, ale i jak to napsat, jindy si při poslechu píšu poznámky - někdy jedinou stručnou, abych se později ujistil o prvním dojmu, jindy zaplním celý papír desítkami výkřiků pohoršených nebo obdivných.

Právě nejnovější deska **Trabandu** ***Domasa*** je tím posledním případem. Traband byl zpočátku spíše raritou na naší hudební scéně, žánrově přesahující škatulky, nyní se už stal fenoménem, jednotlivé žánry spojujícím. I eventuální škatulka (ze které by stejně vyčníval) by se asi skládala ze jmen dvou žánrů: Folkpunk. Přitom si kapela kontinuálně zachovává všechny znaky, kterými od prvopočátku zaujala – originalitu instrumentační, tématickou i vokální. I když, pravda, na desce Domasa se z identifikačních znaků trochu stává formalita – nejméně ve dvou skladbách se Traband (asi nevědomky) odkázal na Lano, co tě k nebi poutá, v jednom případě asi i záměrně textově. Ne že by to bylo špatně, ta píseň je dodnes silná, ale…

Z celé desky je cítit lehkost a hravost, s jakou Traband tvoří, tato lehkost a hravost se ale v žádném případě nepromítá negativně do poctivosti a upřímnosti zpracování témat – tam je Traband jakoby zarputilý, drásavě hledající, osobitým způsobem v pohledu na témata současně drsný i romantický. Tohle je asi jednotící linkou nejen této desky, ale celé produkce Trabandu. V rámci těchto hranic si pak můžeme mezi písničkami Trabandu vybírat. Ti divočejší, co se s životem nemažou a nic si z něj nedělají, si vyberou asi úvodní *Indiáni ve městě* nebo (trochu už možná moc rozvernou)
Co se v mládí naučíš
. Ti přemýšlivější budou asi osloveni
Kalnou řekou
nebo
Bez tíže
či
V oku dravce
. Ale ani zbývající písně nikoho neurazí. Nezaujatý (tj. s Trabandem zatím neseznámený) posluchač pak bude konsternován, co společných vazeb mají díky Trabandu jinak nesmiřitelné hudební proudy. Na CD je nálepka „Hraje rádio 1“, ale právě tak by tam mohlo být „Hraje Countryradio“ a hraje i leckteré mainstreamové rádio. To je asi nejlepší vysvědčení pro muziku, která posluchače různých žánrů nerozděluje, ale spojuje. Btw.: V záplavě pro mou kolegyni anonymních CD, která je nucena v rámci podprahového kulisního poslechu vyslechnout, Traband zabodoval – náhle zvedla hlavu a povídá: Není to Traband? Takhle spontánně vyvolaná pozornost ve chvíli, kdy jsem si myslel, že pro ni splývá proud hudby v jeden apatický nevýrazný tok, je pro skupinu jistě také něčím, jako vysvědčením s velikou jedničkou.

{desky 698}